

B – 2^e zondag van Pasen (Beloken Pasen) – 7/8 april 2018 Sint Pieter
Handelingen 4,32-35 ; Psalm 118 ; 1 Johannes 5,1-6 ; Johannes 20,19-31

Waar zijn ze toch allemaal?

Ik denk wel eens, als ik denk aan Jezus tijdens zijn kruisweg, toen hij zijn kruis droeg, en het bloed langs zijn gezicht liep, dat Hij toen gedacht moet hebben: “Waar zijn ze toch allemaal?” Waar zijn ze toch allemaal, al die grote menigten die mij gevolgd hebben, die zich enthousiast bij mij aangesloten hebben, die mij herkend hebben als de Messias, de Zoon van God, al die mensen die ik heb genezen, waar zijn ze toch allemaal? En de Twaalf die ik heb uitgekozen, en één die mij zei: “mijn leven zal ik voor je geven” (Joh 13,37)? En al die mensen die mij vorige week nog triomfantelijk met palmtakken hebben ingehaald? Ja, waar zijn ze toch allemaal?

En inderdaad, waar waren ze? Waar waren ze tijdens de kruisweg van Jezus? Weg, allemaal. En op de avond van de verrijzenis, zoals ik u zojuist mocht lezen uit het Evangelie, opgesloten zaten ze, als een stelletje bangeriken, deuren dicht, ramen dicht, gordijnen dicht, we blijven onder elkaar. Bangeriken, bang dat ze ontdekt zouden worden.

Die apostelen en een paar andere volgelingen, een klein clubje, jongens die niet voor hun geloof durfden uit te komen, die niet naar buiten durfden te gaan, dat was dus de eerste kerkgemeenschap in Jeruzalem, de eerste kerk, het begin van wat vandaag onze wereldkerk is. Ja, zo begon onze kerk. Was dat wat Jezus bedoeld had, toen Hij er 12 uitzond en 72 op pad stuurde? Zeker niet, dat was niet een kerk zoals Jezus bedoeld had. Jezus zelf ging stad en land af, van Galilea tot Judea, en soms nog tot over de oever van de Jordaan.

De enige die wel eens naar buiten durfde te gaan, de enige die niet bang was, was Thomas. En hij was er dus niet bij, vorige zondag, op die avond van de Verrijzenis toen Jezus in zijn verheerlijkt lichaam aan de leerlingen verscheen. Een hele week bleven ze opgesloten, tussen vier muren. En vandaag verschijnt Jezus opnieuw. Maar nu is Thomas er bij. En Thomas mag dan met zijn vingers de kruiswonden van Jezus aanraken. Thomas wilde immers een bewijs. Welnu, het bewijs krijgt hij. En hij is dan ook de enige die de kruiswonden van Jezus mag aanraken.

Gelukkig is het niet deze eerste gemeenschap, dat besloten clubje, die het model is geworden voor onze Kerk.

De omslag krijgen we vandaag. Vandaag zendt Jezus zijn leerlingen uit, zoals Hij zelf door de Vader is gezonden, en Jezus blaast dan letterlijk over de leerlingen, en geeft ze zo de Heilige Geest. En dan rapen al die mannen hun moed bij elkaar en gaan ze naar buiten. En dan vormt zich een levende gemeenschap, vurig, geïnspireerd door Gods Heilige Geest.

We hebben het zojuist gehoord in de eerste lezing, uit de Handelingen van de Apostelen. De leerlingen zijn uiteindelijk toch de deur uitgegaan, er heeft zich een gemeenschap van gelovigen gevormd, “één van hart en één van ziel”, “geen enkele noodlijdende onder hen”, zoals we zojuist hoorden. Een hechte gemeenschap, open, gebouwd op naastenliefde, een solidaire club, een open gemeenschap die alles deelt.

En om het helemaal duidelijk te maken, heeft onze Kerk het goede idee gehad om voor vandaag als tweede lezing een stuk te kiezen uit de Eerste Brief van Johannes, die ons als maatstaf geeft: God beminnen en zijn geboden onderhouden.

Ja, lieve mensen, dat is het model voor onze kerk. Mogen wij zo als Kerkgemeenschap zijn, een open gemeenschap, solidair, met de naastenliefde als grondslag, want uiteindelijk: God is liefde.

En als ik dan nog eens de vraag mag stellen die ik in het begin stelde, “waar zijn ze toch allemaal”, mogen wij dan antwoorden: “Ja, Heer, hier zijn we”.

Diaken Régis